

Roma întemeiază viziunea – Numărul doisprezece

Aplicarea triplă a profeției: urâciunea pustirii și avertizarea din zilele de pe urmă de a fugi

Jeff Pippenger
2024-08-31

Urâciunea pustirii despre care a vorbit prorocul Daniel este un semn pentru creștini, în trei perioade diferite, de a fugi. Creștinii din Ierusalim au fugit când au văzut stindardele armatelor romane înconjurând Ierusalimul în anul 66 d.Hr. Creștinii de la sfârșitul secolului al cincilea și începutul secolului al șaselea au fugit în pustie când l-au văzut pe omul fărădelegii în templul lui Dumnezeu, proclamând că el era Dumnezeu. În 1888 a fost introdusă în Congresul Statelor Unite o serie de legi duminicale de către senatorul Blair. Aceste proiecte de lege au fost numite legile Blair și au constituit o încercare de a identifica duminica drept Zi Națională de Închinare. Închinarea de duminică este semnul fiarei, semnul autorității papale, iar Constituția Statelor Unite se opune în mod direct impunerii unei religii naționale ca test pentru cetățenii Statelor Unite.

Acest fapt este omis din aplicarea eronată legată de identificarea Statelor Unite ca Roma modernă. O întreită aplicare a profeției are reguli specifice care îi guvernează aplicarea. Regulile stabilesc că trăsăturile profetice ale primei împliniri trebuie combinate cu trăsăturile profetice ale celei de-a doua împliniri pentru a stabili trăsăturile profetice ale celei de-a treia împliniri.

Avertismentul de a fugi este un avertisment de a fugi de o persecuție care avea să vină. În epoca lui Hristos, persecuția a fost distrugerea Ierusalimului și a templului în anul 70. Semnul de avertizare al acelei persecuții care se apropia a fost dat în anul 66 d.Hr. Avertismentul de a fugi, în târziul secolului al cincilea și începutul secolului al șaselea, a fost identificat de Pavel ca recunoașterea unei lepădări a Pergamului profetic, care reprezenta Roma păgână. Trebuia să vină mai întâi o lepădare, pentru ca omul fărădelegii, care avea să se proclame pe sine ca Dumnezeu, să fie descoperit. În istoria care se apropia de anul 538, Roma păgână, care împiedicase sau, așa cum a spus Pavel, „oprește”, a fost îndepărtată, iar când Pergamul s-a lepădat și semnul de a fugi a sosit, el i-a îndrumat pe cei credincioși să se separe de comuniunea bisericilor papale. Apoi, în 538, la Conciliul de la Orléans, puterea papală a promulgat o lege duminicală, iar cei o mie două sute șaiszeci de ani de persecuție papală au început.

Cei dintâi doi martori arată limpede că a treia împlinire a avertizării de a fugi date de Hristos a precedat persecuția propriu-zisă. Distrugerea Ierusalimului a venit exact la trei ani și jumătate după ce asediul lui Cestius a început în anul 66 d.Hr., oferindu-le astfel creștinilor posibilitatea de a fugi înaintea grozăviilor celui de-al doilea asediu, care a fost declanșat de Titus și s-a încheiat cu distrugerea templului și a cetății. Înainte de anul 538, creștinii s-au despărțit de biserica Romei papale și, în sens profetic, au fugit în pustie, care reprezintă distrugerea Ierusalimului spiritual.

Dar curtea care este afară din templu las-o deoparte și n-o măsură, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și ei vor proroci o mie două sute șaiszeci de zile, îmbrăcați în saci. Apocalipsa 11:2, 3.

În ambele ilustrații ale avertizării de a fugi, avertizarea precede persecuția, iar persecuția este reprezentată de Roma, fie păgână, fie papală, călcând în picioare Ierusalimul, fie literal, fie spiritual. Avertizarea de a fugi pentru adventiștii de ziua a șaptea a fost proiectul de lege Blair din 1888. În prima împlinire din istoria Romei păgâne, creștinii trebuiau să fugă din Ierusalim, iar în împlinirea referitoare la Roma papală, creștinii au fugit în pustie. Pentru adventism, avertizarea era să fugă la țară.

„Nu este acum vremea ca poporul lui Dumnezeu să-și fixeze afecțiunile sau să-și strângă comoara în lume. Nu este departe vremea când, asemenea ucenicilor de la început, vom fi siliți să căutăm un refugiu în locuri pustii și singuratic. După cum asediul Ierusalimului de către armatele romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii din Iudeea, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră prin decretul care impune sabatul papal va fi pentru noi un avertisment. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, pregătindu-ne să le părăsim apoi și pe cele mai mici, pentru locuințe retrase, în locuri izolate, printre munți.” Testimonies, volumul 5, 464.

„Preluarea puterii de către națiunea noastră prin decretul care impune sabatul papal va fi pentru noi un avertisment” s-a împlinit atunci când urâciunea pustiirii, în acord cu cuvintele lui Marcu, „stătea unde nu se cuvine”. În 1888, Congresul Statelor Unite lua în considerare o lege aflată în contradicție directă cu un element fundamental al Constituției, iar în acel moment adventiștii de ziua a șaptea trebuiau să părăsească orașele și să se mute la țară.

„Ниједан хришћанин није погинуо у разорењу Јерусалима. Христос је дао упозорење Својим ученицима, и сви који су веровали Његовим речима мотрили су на обећани знак.... Без одлагања побегли су на сигурно место — у град Пелу, у земљи Переји, с оне стране Јордана.“ Велика борба, 30.

Caracteristicile profetice ale primului dintre semnele de avertizare pentru a fugi reprezintă a treia și ultima împlinire. Uneori, aceste caracteristici profetice produc o dublă împlinire în cadrul celei de-a treia împliniri. Un exemplu al acestui fapt îl constituie cei trei Ilie. Linia lui Ilie, în confruntarea sa cu Izabela, Ahab și prorocii lui Baal, combinată cu caracteristicile lui Ioan Botezătorul, al doilea Ilie, în confruntarea sa cu Irodiada, Irod și Salomeea, stabilește că, în zilele din urmă, căci a treia și ultima împlinire a unei întreprinse aplicări este întotdeauna în zilele din urmă, Ilie și Ioan reprezintă două clase ale poporului lui Dumnezeu. O clasă, reprezentată de Ilie, nu moare, iar cealaltă clasă, reprezentată de Ioan, moare. Cele două clase sunt, de asemenea, reprezentate în capitolul șapte din Apocalipsa ca cei o sută patruzeci și patru de mii, care nu mor, și marea mulțime, care moare.

Trong ba Babylon, một yếu tố tương đồng của sứ điệp tiên tri là Babylon thứ nhất được tượng trưng bởi Nimrod, còn Babylon thứ hai được tượng trưng bởi vị vua đầu tiên và vị vua cuối cùng,

túc Nebuchadnezzar và Belshazzar. Nebuchadnezzar trọng trung cho những người ở Babylon sẽ được cứu, còn Belshazzar trọng trung cho những người ở Babylon sẽ bị hư mất.

În zilele de pe urmă există două legi duminicale care constituie subiectul profeției biblice. Prima este legea duminicală care urmează să vină curând în Statele Unite, iar a doua este legea duminicală impusă întregii lumi. Aceste două legi duminicale au fost prefigurate de legea duminicală a Romei păgâne, când, în anul 321, Constantin a impus prima lege duminicală, urmată de legea duminicală a Romei papale din 538. Roma păgână este unul dintre mai multe tipuri profetice care prefigurează Statele Unite, iar legea duminicală din 321 prefigurează legea duminicală care urmează să vină curând în Statele Unite. Legea duminicală papală din 538 prefigurează legea duminicală care este impusă întregii lumi. Concepția eronată potrivit căreia Statele Unite sunt prefigurate de tâlharii din Daniel unsprezece încearcă să folosească legea duminicală care urmează să vină curând în Statele Unite drept dovadă pentru a susține că legea duminicală din Statele Unite demonstrează că Statele Unite sunt Roma modernă și ignoră faptul că există o altă lege duminicală care este impusă fiecărei națiuni a lumii de întreita unire a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos.

Dacă o lege duminicală în Statele Unite identifică Statele Unite drept Roma Modernă, atunci ce identifică legea duminicală mondială? Cele trei Rome identifică faptul că Roma Modernă, care este întreită, va impune două legi duminicale distincte. Prima este în Statele Unite și a fost prefigurată de legea duminicală a lui Constantin din 321, iar a doua cuprinde întreaga lume, după cum a fost prefigurată de legea duminicală papală din 538. A folosi legea duminicală din Statele Unite în contextul unei întreite aplicări a profeției pentru a susține că legea duminicală dovedește cine este Roma Modernă înseamnă a nesocoti caracteristicile profetice stabilite de Roma păgână și de Roma papală. În zilele din urmă există două legi duminicale distincte și niciuna nu constituie o dovadă pentru a identifica faptul că tâlharii poporului sunt Statele Unite. Când mărturia Romei păgâne și a Romei papale este denaturată pentru a susține o interpretare particulară, așa cum se face în prezent, aceasta demonstrează că aceia care caută să-și susțină interpretarea particulară nu înțeleg tipul și antitipul.

Roma păgână este un tip al Statelor Unite, iar Roma papală prefigurează Roma modernă. Împreună cu această aplicare greșită a unei întreite aplicări a profeției și cu pretenția că ceea ce se învață este așezat în contextul „tipului și antitipului”, se află și cealaltă eroare de a defini „urâciunea pustiirii” așa cum este ea reprezentată în cadrul contextului unei întreite aplicări a profeției.

Laga bilaabo sannadkii 66 ilaa sannadkii 70 Miilaadiga, laba jeneraal oo Roomaan ah ayaa weeraray Yerusaaalem. Labada jeneraalba, Cestius iyo Titus, waxay ku bilaabeen hareerayn; hase yeeshee mid keliya ayaa muddo gaaban ka baxay hareeraynta, taas oo si daryeelka rabbaaniga ah ay Masiixiyiinta ugu suurtagelisay inay baxsadaan. Waxay ahayd hareerayntii ugu horraysay ee uu Cestius sameeyey tan ay Masiixiyiintu ku garteen digniinta baxsadka. Markii Titus yimid sannadkii 70 Miilaadiga si uu dagaalka Yerusaaalem uga sii wado, wuxuu ku bilaabay hareerayn mana uu joojin ilaa Yerusaaalem iyo macbudkiiba la baabi'iyey. Digniinta Ciise waxay ka kooban tahay laba tallaabo. Tan kowaad waa calaamadda baxsadka, dabadeedna silcintu way bilaabataa. Fulinta digniintan ee qarniyadii shanaad iyo lixaad, Masiixiyiintu waxay ka go'een kaniisaddii

Roomaanka ee musuqmaasuqsan ka hor 538, ka dibna silcintu way bilaabatay.

Paul este foarte clar că întreaga istorie consemnată a vechiului Israel a fost scrisă pentru cei care trăiesc în zilele de pe urmă și că toate acele istorii au fost tipuri, deși cuvântul grecesc „typos”, care înseamnă tipuri, este tradus prin „pilde” în prezentarea sa clasică a acestui adevăr.

Aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise spre avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:11.

Istoriile din capitolul zece, pe care Pavel le folosește pentru a stabili contextul acestui adevăr, nu erau o istorie a vechiului Israel care acționa cu dreptate.

Dar Dumnezeu n-a găsit plăcere în cei mai mulți dintre ei, căci au fost doborâți în pustie. Și aceste lucruri ni s-au făcut pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit și ei. Să nu fiți nici închinători la idoli, cum au fost unii dintre ei; după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace.” Să nu curvim, cum au curvit unii dintre ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim nici pe Hristos, cum L-au ispitit unii dintre ei și au pierit prin șerpi. 1 Corinteni 10:5–9.

Istoria sacră este o consemnare atât a neprihănilor, cât și a nelegiurii poporului lui Dumnezeu, însă, în oricare dintre aceste consemnări, istoria rămâne totuși un tip pentru poporul lui Dumnezeu care trăiește în zilele de pe urmă. Istoria răzvrătirii de la Minneapolis din 1888 este o consemnare a nelegiurii, în pofida a ceea ce susțin istoricii adventiști. Răzvrătirea a fost atât de profundă, încât Ellen White a hotărât să părăsească adunarea și a rămas doar pentru că un înger i-a spus că era responsabilitatea ei să rămână și să consemneze răzvrătirea care era o paralelă cu răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram din istoria lui Moise. La acea adunare, îngerul cel puternic din Apocalipsa capitolul optsprezece a coborât, dar solia pe care a adus-o a fost respinsă.

Acea istorie a prefigurat data de 11 septembrie 2001, când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte. Acea istorie a inclus primul proiect de lege duminicală care urma să fie introdus de senatorul Blair. Eforturile sale de a impune duminica drept Zi Națională de Închinare au eșuat, dar ele au făcut parte dintr-o istorie sacră care prefigura ultimele zile. Proiectul de lege al senatorului Blair a fost avertizarea de a fugi din orașe. Înainte de 1888, când sora White vorbea despre necesitatea de a locui în afara orașelor, ea vorbea la timpul viitor. Ea arăta spre un timp din viitorul apropiat când poporul lui Dumnezeu trebuia să se mute la țară. După 1888, toate referințele sorei White la necesitatea viețuirii la țară își plasau sfatul în contextul că timpul de a fi la țară sosise deja. Legea Blair din 1888 a fost semnul impunerii duminicii, așa cum a exprimat Luca, într-un loc unde nu trebuia să fie. Impunerea duminicii nu trebuia să fie adusă în Congresul Statelor Unite, căci era o negare a unui principiu fundamental al Constituției.

Istoria anului 1888 a fost consemnată pentru a prefigura istoria profetică începută la 11 septembrie 2001. Legea Blair din 1888 a prefigurat Patriot Act din 2001. Ea a constituit avertizarea care a precedat aplicarea efectivă a semnului fiarei. Nimeni care Îl urmează pe Hristos nu ar trebui să locuiască într-o cetate după 11 septembrie 2001. Aceasta a fost asediarea profetică ce a îndrumat poporul lui Dumnezeu să fugă. Și, după cum există două legi duminicale care constituie subiectul

modelului profetic al zilelor din urmă, așa cum sunt reprezentate de legile duminicale ale Romei păgâne și papale, ambele legi duminicale sunt precedate de avertizarea de a fugi.

Kwa wale wanaodai kuwa Waadventista Wasabato, walipaswa kutambua kinabii Sheria ya Patriot kuwa ishara ya kuukimbia miji na kwenda mashambani kabla ya sheria ya Jumapili inayokuja upesi. Hiyo sheria hiyohiyo ya Jumapili ilikuwa ishara kwa kundi lingine la Mungu ambao bado wako Babeli, watoke Babeli kabla ya utekelezaji wa Jumapili utakaoletwa juu ya kila taifa.

„Atunci când America, țara libertății religioase, se va uni cu Papalitatea în silirea conștiinței și constrângerea oamenilor să onoreze sabbatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să-i urmeze exemplul.” Testimonies, volumul 6, 18.

Așa cum întreita aplicare a celor trei Ilie stabilește că există două categorii ale poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, tot astfel întreita aplicare a Romei identifică faptul că există două legi duminicale distincte. Cei care doresc să susțină că Statele Unite sunt tâlharii poporului tău și că, prin urmare, rolul profetic al Statelor Unite confirmă vedenia afirmă că legea duminicală care urmează curând în Statele Unite este urâciunea pustiirii pe care Hristos a identificat-o ca avertizare pentru poporul Său de a fugi din fața persecuției ce vine. Ei nu reușesc să identifice deosebirea dintre asediu, care este semnul de avertizare pentru a fugi, și al doilea asediu, care reprezintă momentul când aplicarea efectivă a unei legi duminicale începe persecuția zilelor de pe urmă. Ei nu tratează distincția stabilită pe baza a doi martori, potrivit căreia trebuie să existe două legi duminicale distincte care împlinesc profeția în zilele de pe urmă. Procedând astfel, ei susțin că legea duminicală care urmează curând în Statele Unite este avertizarea reprezentată ca urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, și este așa, dar nu în felul în care o definesc ei.

Legea duminicală din Statele Unite este avertizarea pentru cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon, de a fugi din comuniunea ei. Prin urmare, ea este o avertizare cu privire la viitoarea lege duminicală care va fi impusă asupra tuturor națiunilor.

„Neamurile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși ea deschide calea, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Testimonies, volumul 6, 395.

Pretenția lor este că legea duminicală din Statele Unite identifică Statele Unite ca simbolul care stabilește viziunea profetică, însă, în contextul avertizării de a fugi date de Hristos, acea lege duminicală reprezintă un avertisment mondial adresat lucrătorilor din ceasul al unsprezecelea să fugă din Babilon.

Când sora White abordează avertizarea de a fugi, ea se referă la chestiunea legii duminicale care cuprinde întreaga lume. Acea mișcare începe odată cu legea duminicală din Statele Unite. Ea identifică faptul că legea duminicală din Statele Unite constituie avertizarea cu privire la persecuția care vine.

„Printr-un decret care impune instituția papalității, în încălcarea Legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va despărți pe deplin de neprihănire. Când protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie pentru a apuca mâna puterii romane, când se va apleca peste abis pentru a-și da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei întreite uniri, țara noastră va lepăda orice principiu al

Constituției sale ca guvernare protestantă și republicană și va lua măsuri pentru răspândirea falsităților și amăgirilor papale, atunci putem ști că a venit vremea lucrării uimitoare a lui Satana și că sfârșitul este aproape.”

„Jak apropierea oștirilor romane a fost pentru ucenici un semn al nimicirii iminente a Ierusalimului, tot astfel această apostazie poate fi pentru noi un semn că s-a atins limita îndelungii-răbdări a lui Dumnezeu, că măsura nelegiurii națiunii noastre este deplină și că îngerul milei este pe punctul de a-și lua zborul, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Atunci poporul lui Dumnezeu va fi cufundat în acele scene de suferință și strâmtorare pe care prorocii le-au descris ca fiind timpul necazului lui Iacov. Strigătele credincioșilor persecutați se înalță la cer. Și, așa cum sângele lui Abel striga din pământ, tot astfel sunt și glasuri care strigă către Dumnezeu din mormintele martirilor, din mormintele mării, din peșterile munților, din criptele mănăstirilor: «Până când, Doamne, Tu, care ești sfânt și adevărat, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?»” Testimonies, volumul 5, 451.

Soră White identifică legea duminicală din Statele Unite și o desemnează drept un „semn” că timpul de probă pentru Statele Unite s-a încheiat. Însă poporul lui Dumnezeu din celelalte națiuni ale lumii trebuie, de asemenea, să fie confruntat cu aceeași probă. Există o perioadă de timp de la legea duminicală din Statele Unite până când Mihail Se va scula și timpul de probă al omenirii se va încheia. Când acesta se încheie, „îngerul milei își ia zborul”.